

Wie Helmut is

“Er waren mensen die na de begrafenis van An en Eefje discussieerden over wie er beter was: Koen Wauters of ik. Daar gaat het toch niet om?”

Over stagediven

Sarah: “Dat lukt niet met jouw muziek, hè. Dat zal je publiek niet aanvaarden.”

Helmut: “Ik had dat beter op Marktrock gedaan, alleen zat er daar vijf meter tussen mij en mijn publiek...”

Sarah: “Ik heb laatst een schoen verloren. Dat vond ik heel erg, want het ging niet per ongeluk. De andere heb ik toen ook maar in het publiek gegooid, want aan één schoen heb ik natuurlijk ook niets. Ze waren er wel blij mee.”

Helmut: “Is dat niet pijnlijk, *stagediven*?”

Sarah: “Soms wel. Het hangt er van af...”

Helmut: “Of ze je wel opvangen.”

Sarah: “Ik doe meestal andere mensen pijn, diegenen op wie ik terecht kom. Ik vertrouw mijn publiek ook niet voor honderd procent, er is altijd wel iemand die mij als het uit de hand loopt eruit komt halen. Anders zou ik het niet doen. Ze proberen soms alles van je lijf te trekken.”

Helmut: “Ik heb ooit eens vanop het podium iemand een hand gegeven en die probeerde echt mijn ring van mijn vinger te trekken.”

Sarah: “Ik spring gewoon en ik voel dat iedereen mij vasthoudt, en ik hoop dat ik ooit nog terug op dat podium kom.”

Helmut: “Maar je had het over handtastelijkheden. Ik heb daar weinig last van, maar ik ben ook redelijk brutaal. Als iemand met mij op de foto wil en die legt haar hand op mijn achterwerk, dan pak ik gewoon die arm vast en trek die tien centimeter omhoog. Zoiets werkt dus niet bij mij. Of ik moet het heel erg leuk vinden en dat gebeurt niet zo snel.”

Over sterallures

Sarah (knipoog): “Ik denk dat het bij jou ondertussen wel een beetje naar je kop is gestegen (lacht).”

Helmut: “Ik vind het erg dat ik me soms zo snel kwaad heb gemaakt tegenover muzikanten. Die jongens die vierduizend frank krijgen om een hele avond te spelen en vijf vedetten moeten begeleiden. Als er dan iets fout ging, maakte ik mij nog kwaad ook. Ik vond dat ze mij niet voor lul moesten zetten. Daar heb ik nu spijt van, want ze deden ook maar gewoon hun best. Jij bent heel gewoon gebleven, denk ik.”

Sarah: “Ik ben héél gewoon. Als ik dingen heb gedaan die van sterallures getuigen, dan was het tegen mijn wil. Maar ik zal altijd dingen doen die verkeerd geïnterpreteerd worden.”

Helmut: “Soms kun je niet anders. Handtekeningen bijvoorbeeld. Je moet op een gegeven moment stoppen.”

Sarah: “Na de tweehonderdste ben ik weg. En dan moet er een manager tussen komen om te zeggen dat het gedaan is. Daar is niets aan te doen, je moet een grens stellen. Iets drinken met fans gaat gewoon niet meer. Soms ben ik er ook bang voor dat het allemaal te groot wordt. Dat de mensen die je omringen je wereld gaan bepalen. Kijk naar Alanis Morissette, die heeft een entourage! Daar lopen constant meer mensen rond dan nodig is. En of haar tourmanager nu een ongelooflijke eikel is tegen ons en heel lief tegen Alanis, dat heeft zij zelf niet meer in de hand. Dat vind ik soms griezelig, want je associeert die gast met haar.”

Helmut: “Dat kan wel zo zijn, maar ik heb Pavarotti ontmoet en had ik geen drie kwartier moeten wachten en me niet heel klein hebben gevoeld tussen zijn entourage, dan had ik die ontmoeting maar half zo geweldig gevonden. Heel dat aura errond vind ik fantastisch. Dat maakt indruk. Maar ik denk dat Pavarotti zelf niet weet hoe zijn medewerkers anderen behandelen. Terwijl hij zelf een heel vriendelijke man is. Daarom zou ik dat zelf nooit doen.”

Over België

Helmut: “Eén ding weet ik zeker; ik blijf altijd in België en zeker in Limburg wonen. Wat er ook gebeurt. Over twee jaar blijkt misschien dat mijn succes een storm in een glas water was. Ik denk daar eigenlijk liever niet te veel over na, maar ik wil het goed geregeld hebben als dat ooit het geval zou zijn.”

Sarah: “Ik weet heel zeker dat ik niet in België blijf.”

Helmut: “Ja? Heb jij dan nooit de indruk dat je de grond onder je voeten kwijt bent?”

Sarah: “Dat heb ik wel, maar mijn thuisgrond mag best ergens anders zijn.”

Helmut: “Jij bent eigenlijk wel heel tof. Jij bent niet typisch vrouwelijk en dat vind ik wel tof.”

Sarah (lacht): “Ik ben nog altijd heel graag thuis en zie mijn familie en vrienden graag, maar ik besef hoe langer hoe meer dat ik België alleen maar tof vond omdat ik er ben geboren.”

Helmut: “Echt?”

Sarah: “Ik vind dat het hier ten eerste belachelijk slecht weer is.”

Helmut: “Maar daar kunnen wij ook niets aan doen, hè? Moet je eens in Engeland gaan wonen!”

Sarah: “Ik wil eigenlijk zo snel mogelijk verhuizen. Naar Amerika. Waar mijn man geboren is, dat is gewoon een paradijs.”

Helmut: “Waar is dat?”

Sarah: “Santa Cruz, Californië. Het is daar zo mooi! Ik kan me niet voorstellen dat David hier kan wonen. Hijzelf trouwens ook niet... Maar misschien heb ik het mis, ik heb nog nooit ergens anders gewoond. Misschien wil ik na twee maanden het liefst alweer terug.”

Helmut: “Jij bent heel zelfstandig, hè? Ik geloof zelfs dat jij zelfstandiger bent dan ik. En ik ben al heel zelfstandig. En tóch blijf ik liever in België.” ▶

Over hun looks

Helmut: "Moest jij je haar blonderen, of was dat je eigen keuze?"

Sarah: "Nee, ik had daar gewoon zin in."

Helmut: "Dus jij bent best wel ruig."

Sarah: "(lacht) De platenmaatschappij was niet zo blij met mijn haar. Onze cd was al gedrukt waarop een foto van mij stond met zwart haar. Maar bij mij is dat heel impulsief. De ene dag denk ik: ik wil mijn haar wit en de volgende dag is dat dan wit. Zo snel moet dat gaan bij mij. Terwijl iedereen dacht: er is een nieuwe cd, vandaar die nieuwe look. Wat ik van kale mannen vind? Mijn broer Gert is ook kalend en hem vind ik nog altijd een heel knappe gast."

Helmut: "Daar heeft aantrekkelijkheid ook niets mee te maken. Wel met de ogen."

Over betrokkenheid

Helmut: "Koen Wauters die heel emotioneel geladen *Ik wil niet dat je weggaat* staat te zingen. En iedereen die meebrult. Dat moet voor hem heel frustrerend zijn."

Sarah: "Je moet aanvaarden dat van alle mensen die je cd kopen en je nummers beluisteren, maar een procent begrijpt wat je wil overbrengen. In Frankrijk bijvoorbeeld: heel de zaal kende onze teksten van buiten. Maar als ik naar hun mond keek, zag ik dat al de medeklinkers fout waren. Ze kennen de klanken, maar hebben geen idee waar

over het gaat. Of het nu: *It's not a habit of It's not a rabbit* is, daar trekken ze zich niks van aan."

Helmut: "Als de *feeling* maar goed is. Ik heb vijfhonderdduizend cd's verkocht waar *Don't cry little child* op staat. Dat heb ik ook gezongen op de begrafenis van An Marchal. Achteraf hebben mensen tegen mij gezegd: 'Oh, die tekst was wel mooi aangepast, hè?' Maar dat is dus de echte tekst van het nummer. Die begrepen niet dat wat ik zong niet gewoon *Twee ogen zo blauw* was in het Engels."

Sarah: "Ik zat tijdens al die verdrietige gebeurtenissen in Amerika. Ik heb het nieuws gehoord van vrienden, maar heb het niet op de voet gevolgd. En eigenlijk was dat best aangenaam. Op de hoogte zijn vind ik niet nodig voor mijn ontwikkeling als mens. Of je nu weet wat er hier allemaal gebeurt of niet, maakt voor mij niet zoveel verschil."

Helmut: "Jij hebt dan vast minder last van angst als je zoals ik ooit een dochter hebt."

Sarah: "Ik wéét wel wat er gebeurd is. Maar welke feiten zich precies op welke dag voordeden en dat dan elke dag volgen... Ik weet best dat er ellende is in de wereld zonder dat ik dat elke dag moet lezen in de krant of moet zien op het journaal. Maar ondanks het feit dat ik in Amerika zat, voelde ik mij heel betrokken. Door me af te vragen hoe de ouders zich voelden. Hoe moet dat zijn voor hun beste vriendin, hun zus... Ik heb mij voordat An en Eefje gevonden wa-

merciële redenen doe."

Helmut: "Dat probleem had ik dus. Er waren zelfs mensen die na de begrafenis aan het discussiëren waren wie er beter was: Koen Wauters of ik. Daar gaat het toch niet om? Ik vond dat ik op dat moment een sociale functie had. *Don't cry little child* gaat over over het verloop van een normaal kinderleven naar de volwassenheid, de *circle of life*. Over de liefde die ouders voelen voor hun kind. Met zo'n lied wordt nog maar eens schrijnend aangetoond wat voor halvegaren zulke mensen als Dutroux zijn. Natuurlijk betrek ik dat op mezelf. Op een gegeven moment heb ik mijn verstand op nul gezet, anders was ik daar ter plekke beginnen te *bleiten*. Dat was heel moeilijk. Ik vond dat de wens van een vader."

Sarah: "Ik vind, als zulke mensen je vragen om zoiets te doen, moet je van je carrière even niets aantrekken. Sterker nog: ik zou er geen begrip voor hebben als jij had geweigerd om op die begrafenis te zingen."

Over een eventueel duet

Sarah: "*I'm so lonesome I could cry!*"

Helmut: "Dat is mooi, hè? Het zou waarschijnlijk een romantische slow worden met een country inslag. Of iets met wat soul erin. Ik vind *The Way We Were* van Barbra Streisand ook een fantastisch nummer."

Sarah: "Dat ken ik niet."

Helmut: (zingt) "*Memories, light the cor-*

Sarah

“Als An en Eefje van mijn muziek hadden gehouden en hun ouders hadden mij gevraagd om te zingen, had ik het ook gedaan.”

ren elke dag afgevraagd of ze nog leefden of niet. Maar ik ben niet iemand die op het moment dat er nieuws is de tv aanzet. Ik kan voor die mensen toch geen verschil uitmaken. Hoewel? Als An of Eefje van onze muziek had gehouden en moesten ze mij hebben gevraagd, dan had ik ook op hun begrafenis gezongen. Misschien had ik me er ongemakkelijk bij gevoeld, gedacht: nu denkt de helft van België dat ik dit om com-

ners of my mind, you still want to colour memories, of the way we were."

Sarah: "Kijk, dat zou ik dus nooit durven, zo spontaan te zingen."

Helmut: "En jij kunt dat nochtans goed."

Bij het afscheid geeft Sarah spontaan haar sleutelhanger cadeau aan Helmut: een miniatuur gouden plaatje van Elvis, meegenomen uit Graceland.

